

РЕШЕНИЕ

№ 16630

гр. София, 30.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 20.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **654** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 68 и чл.чл. 25-29 от Закона за министерството на вътрешните работи.

С жалба, вх. № 760/12.01.2026 г. Д. Р. Б. е оспорил пред Съда мълчалив отказ на директора на Главна дирекция „Национална Полиция“-МВР да се произнесе по Искане, вх. № 328600-70644/31.10.2025 г. за „изтриване на лични данни“, индивидуализирани, както следва: „извършител по ЗМ № 123/16.07.2009 г., по описа на ГДБОП за деяние по чл. 142, ал. 1 от НК; наказателно производство НОХД № 57/2011 г. на Софийски окръжен съд, НО, II състав; задържане от полицейски орган на 17.07.2009 г. със Заповед, рег. № 1068/2009 г., въведено от ОЗ РУ - СДВР за деяние по чл. 142, ал. 1 от НК“.

В хода на съдебното производство, преди приключване на устните състезания юриконсулт – пълномощник на ответника представи постановено от директора на Главна дирекция „Национална Полиция“-МВР РЕШЕНИЕ, рег. № 328605/06.03.2026 г., с което се е произнесъл изрично, по същество, във връзка с процесното искане, като отказал изтриване на личните данни. В съдебно заседание жалбоподателят не се яви и не бе представляван от адвокат. С жалбата се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на отказа. С молба от 08.04.2026 г. оспорващият е заявил, че поддържа и жалба против последвалия изричен отказ.

Ответникът не е представляван в съдебното заседание. Представени са от юриконсулт – пълномощник „писмени бележки“ по същество, с претенция за юриконсултско възнаграждение. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- ГРАД, след като анализира приложените доказателства и прецени доводите на страните, приема за установено следното.

С Искане, вх. № 328600-70644/31.10.2025 г. до директора на Главна дирекция „НП“ - МВР Д. Р. Б.

е поискал „изтриване на лични данни“, конкретно посочени и описани по – горе в настоящото решение. Жалбата до Съда е от 12.01.2026 г. и е срещу мълчалив отказ, който обаче реално е формиран (арг. чл. 28, ал. 4, вр. ал. 1 ЗМВР) на 31.01.2026 г., като Съдът е насрочил делото за разглеждане в публично заседание, с разпореждане от 06.02.2026 г. Така жалбата, според Съда се явява процесуално допустима, вкл. предвид последвалото Решение, рег. № 328605/06.03.2026 г., с което ответникът се е произнесъл по същество.

По силата на чл. 68, ал. 1 ЗМВР „полицейските органи извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер“. Алинея втора уточнява, че „полицейската регистрация е вид обработване на лични данни за лицата по ал. 1, която се осъществява при условията на този закон“, от което следва, че са приложими и норми от Глава втора, Раздел VI ЗМВР и конкретно за случая тези на чл.чл. 25-29, вкл. Регламент (ЕС) 2016/679 на ЕП и на Съвета, от 27.04.2016 г., „относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни“. От съдържанието на нормите е видно, че полицейската регистрация е свързана и с обработването на лични данни. За настоящия спор, понеже се касае за искане за „изтриване на лични данни“, но не за снемане на полицейска регистрация, приложими са нормите на чл.чл. 25-29 ЗМВР, респ. тези на Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г., издадена от министъра на МВР, на основание чл. 28, ал. 2 ЗМВР и определяща „срокове за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи, във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер“.

Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. представлява нормативен административен акт, по смисъла на чл. 75, ал. 1, ал. 2, вр. чл. 76, ал. 1 АПК. Според определението на § 1, т. 1 ДР от Инструкцията „лични данни“ е съвкупност от следните данни: а) собствено, бащино и фамилно име; б) единен граждански номер, личен номер на чужденец или дата на раждане за чужденец; в) гражданство; г) етническа група (според самоопределението на лицето); д) пол; е) образование; ж) професия/специалност; з) месторождение – държава, община, населено място; и) местоживеене – държава, област, община, населено място, жилищен комплекс, квартал, улица, номер, блок, вход, етаж, апартамент, телефон; к) месторабота – предприятие/фирма, ЕИК, държава, община, населено място, квартал, улица, номер, блок, вход, етаж, апартамент, телефон; ведомство, длъжност; л) икономическа активност; м) прякори“. Тъй като в ЗМВР не са посочени конкретни хипотези, при наличието на които се заличават лични данни (не полицейска регистрация, по см. чл. 68 ЗМВР), приложими са тези по чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г.

В процесното Решение, рег. № 328605/06.03.2026 г. ответникът се позовава само на чл. 3 от инструкцията. Според чл. 3 от същата: „личните данни по чл. 2, с изключение на тези, отнасящи се до пострадали лица и заявители на престъпления, се заличават при настъпване на някое от следните обстоятелства: 1. постановен отказ от образуване на наказателно производство в случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; 2. не е образувано наказателно производство в случаите на чл. 24, ал. 5 НПК; 3. наказателното производство е прекратено: а) на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК поради това, че деянието не е извършено или не съставлява престъпление и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 НПК; б) на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 НПК поради това, че обвинението не е доказано и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 НПК; в) на основание чл. 24, ал. 5 НПК; г) на основание чл. 250, ал. 1, т. 2 НПК; д) на основание чл. 24, ал. 1, т. 8а НПК поради това, че деянието съставлява административно нарушение, за което е приключило административнонаказателно производство; 4. влязла в сила оправдателна присъда; 5. изтекъл давностен срок по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80 от Наказателния кодекс (НК) при: а) постановен

отказ от образуване на наказателно производство на основание чл. 24, ал. 1 НПК с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; б) прекратяване на наказателното производство на основание чл. 24, ал. 1 НПК с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; 6. наложена е глоба по административен ред на основание чл. 218б НК и е изтекла една година от датата на извършване на деянието; 7. освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание (чл. 78а НК); 8. лицето е починало – във всички останали случаи“.

„Лични данни“, по дефиницията на чл. 4, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на ЕП и на Съвета, от 27.04.2016 г., „относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни“ означава „всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице“.

Разпоредбата на чл. 28, ал. 2 ЗМВР дава възможност на „администратора на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица да откажат пълно или частично упражняването на правата на субектите на данни по чл. 12 – 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, както и да не изпълняват задължението си по чл. 34 от същия регламент, когато упражняването на правата или изпълнението на задължението: 1. би създавало риск за: а) националната сигурност; б) обществения ред и сигурност; в) предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, включително предпазването от и предотвратяването на заплахи за обществения ред и сигурност; г) защитата на субекта на данните или на правата и свободите на други лица; д) опазването на информация, класифицирана като държавна или служебна тайна; е) разкриване на източниците на информацията или негласните методи и средства за нейното събиране; 2. би накърнило изпълнението на законово определените дейности на органите на МВР; 3. се отнася до информация, въведена в Ш. информационна система (ШИС), базите данни на И. или базите данни на Е. от друга държава, от която не е получено съгласие за предоставянето ѝ“. Алинея шеста на чл. 68 регламентира изчерпателно и императивно случаите за снемане на полицейска регистрация, с оглед на което нормите са специални, именно по отношение снемането на извършена криминалистична регистрация.

В обстоятелствената част и мотивите на решението, по отношение случаите, за които жалбоподателят желае заличаване на негови лични данни се сочи следното (цитати):

„1. извършител по ЗМ № 123/16.07.2009 г. по описа на ГДБОП, за деяние по чл. 142, ал. 1 от Наказателния кодекс. Образувана е пр. пр. № 2024/2009 г. на Окръжна прокуратура - С.. Образувано е НОХД № 57/2011 г., Софийски окръжен съд, НО, II с-в. С протоколно определение от 02.02.2011 г. Д. Б. е признат за виновен и на основание чл. 142, ал. 2, т. 2, пр. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 2, ал. 2 и чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК е осъден на две години лишаване от свобода. На основание чл. 143а, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 и чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК е осъден на девет месеца лишаване от свобода. На основание чл. 23, ал. 1 от НК му е наложено най-тежкото от така наложените наказания две години лишаване от свобода, като на основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на наказанието е отложено за срок от три години. Споразумението е влязло в сила на 02.02.2011 г.; (мотиви): „от наличната информация се констатира, че не е налице основание за изтриване на личните данни във връзка със ЗМ № 123/16.07.2009 г., тъй като в чл. 3 от Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи във връзка с провеждане на наказателно

производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер (обн. ДВ. бр.88 от 24.10.2014 г.) не е предвидена хипотеза на изтриване на лични данни в случай на прекратяване на наказателно производство при постигнато и одобрено от съда споразумение и настъпила реабилитация“.

2. „Наказателно производство, НОХД № 57/2011 г., Софийски окръжен съд НО, II с-в. С протоколно определение от 02.02.2011 г. Д. Б. е признат за виновен и на основание чл. 142, ал. 2, т. 2, пр. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 2, ал. 2 и чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК е осъден на две години лишаване от свобода. На основание чл. 143а, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 и чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК е осъден на девет месеца лишаване от свобода. На основание чл. 23, ал. 1 от НК му е наложено най-тежкото от така наложените наказания две години лишаване от свобода, като на основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на наказанието е отложено за срок от три години. Споразумението е влязло в сила на 02.02.2011 г.; (мотиви): „От наличната информация се констатира, че не е налице основание за изтриване на личните данни във връзка с НОХД № 57/2011 г., тъй като в чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. не е предвидена хипотеза на изтриване на лични данни в случай на прекратяване на наказателно производство при постигнато и одобрено от съда споразумение и настъпила реабилитация“.

3. „Задържане от полицейски орган на 17.07.2009 г., със Заповед рег. № 1068/2009 г., въведено от ОЗ РУ - СДВР, за деяние по чл. 142, ал. 1 от НК. Образувано е НОХД № 57/2011 г., Софийски окръжен съд, НО, II с-в. С протоколно определение от 02.02.2011 г. Д. Б. е признат за виновен и на основание чл. 142, ал. 2, т. 2, пр. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 2, ал. 2 и чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК е осъден на две години лишаване от свобода. На основание чл. 143а, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 и чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК е осъден на девет месеца лишаване от свобода. На основание чл. 23, ал. 1 от НК му е наложено най-тежкото от така наложените наказания две години лишаване от свобода, като на основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на наказанието е отложено за срок от три години. Споразумението е влязло в сила на 02.02.2011 г.; (мотиви): „Записаните лични данни по задържане със Заповед рег. № 1068/2009 г. не следва да се изтрият, тъй като в чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. не е предвидена хипотеза на заличаване на лични данни в случай на прекратяване на наказателно производство при постигнато и одобрено от съда споразумение и настъпила реабилитация“.

Предвид горното, по отношение на Д. Р. Б. не е налице нито една от хипотезите на чл. 3 от инструкцията. Каза се, че (според съдържанието на оспореното решение) и в трите случая наказателните производства срещу Д. Р. Б. са приключили със споразумения по чл. 381 или по чл. 384 НПК, одобрени от съответния съд, понеже се сочи, съответно по т.т. 1, 2, 3: „с протоколно определение от 02.02.2011 г... е признат за виновен и на основание чл. от НК е осъден на...“. Според разпоредбата на чл. 383, ал. 1 НПК „одобрено от съда споразумение за решаване на делото има последиците на влязла в сила присъда“. Макар систематичното място на чл. 383, ал. 1 да е преди чл. 384 с наименование „Споразумение за решаване на делото в съдебното производство“ следва да бъде прието, че и споразумението, по смисъла на чл. 381, ал. 1 НПК, одобрено от съд има последиците на влязла в сила присъда. Предвид обстоятелството, че трите наказателни производства са от 2009 г. и 2011 г. следва да бъде отбелязано и следното. За да бъде прието евентуално изтичане на давностните срокове по чл. 81, ал. 3, вр.чл. 80 от Наказателния кодекс (чл. 3, т. 5 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г.) е необходимо да: е постановен отказ от образуване на наказателно производство, на основание чл. 24, ал. 1 НПК, с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; да е прекратено наказателното производство, на основание чл. 24, ал. 1 НПК, с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК. За случаите, касаещи Д. Р. Б. такива обстоятелства не са настъпили.

Неоснователни са и възраженията на оспорващия за несъответствие не мълчаливия отказ, респ. – на Решение, рег. № 328605/06.03.2026 г. с чл. 16, § 2 от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета, от 27.04. 2016 г. установяваща „правилата, във връзка със защитата на физическите лица по отношение на обработването на лични данни от компетентните органи, за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване“. Принципите, които държавите – членове на ЕС са задължени да гарантират при обработване на лични данни са тези по чл. 4 от Директивата. С постановеното на 30.01.2024 г. решение на СЕС, по дело С-118/22 Общностният съд е тълкувал разпоредбите на чл. 4, § 1, б.б. „в“ и „д“, като е постановил следния диспозитив: „Член 4, § 1, б.б. „в“ и „д“ от Директива (ЕС) 2016/680 **трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска** национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, **без да задължава администратора периодично да проверява, дали това съхранение все още е необходимо**, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване“. Според т. 70, вр. т. 45 от мотивите на решението: „член 5 от Директива 2016/680 оставя на държавите членки да решат, дали да определят срокове за изтриването на посочените данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им. Пак от същата точка (т. 45) следва, че за да са „подходящи“ сроковете за такава периодична проверка трябва, в съответствие с член 4, параграф 1, букви „в“ и „д“ от тази директива, в светлината на член 52, § 1 от Хартата в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо“. Разпоредбата на чл. 16, § 2 от Директива (ЕС) 2016/680 е обвързана с нарушаване разпоредбите на чл. 4, чл. 8 или чл. 10, каквито за случая не се установяват от Съда и не са конкретизирани от жалбоподателя.

Жалбата против издаденото от директора на Главна дирекция „Национална Полиция“-МВР Решение, рег. № 328605/06.03.2026 г. подлежи на отхвърляне, като неоснователна. Оспорващият дължи да заплати на ответника (чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24, ал. 1, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ) юрисконсултско възнаграждение, в размер на 102, 26 евро.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2, чл. 143, ал. 3 АПК Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 760/12.01.2026 г. от Д. Р. Б., против издаденото от директора на Главна дирекция „Национална Полиция”-МВР РЕШЕНИЕ, рег. № 328605/06.03.2026 г., по Искане, вх. № 328600-70644/31.10.2025 г. за „изтриване на лични данни“.

ОСЪЖДА Д. Р. Б. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 102, 26 евро (стои две евро, и 26 цента).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването, за което е дължима държавна такса, в размер на 35, 79 евро.

СЪДИЯ: